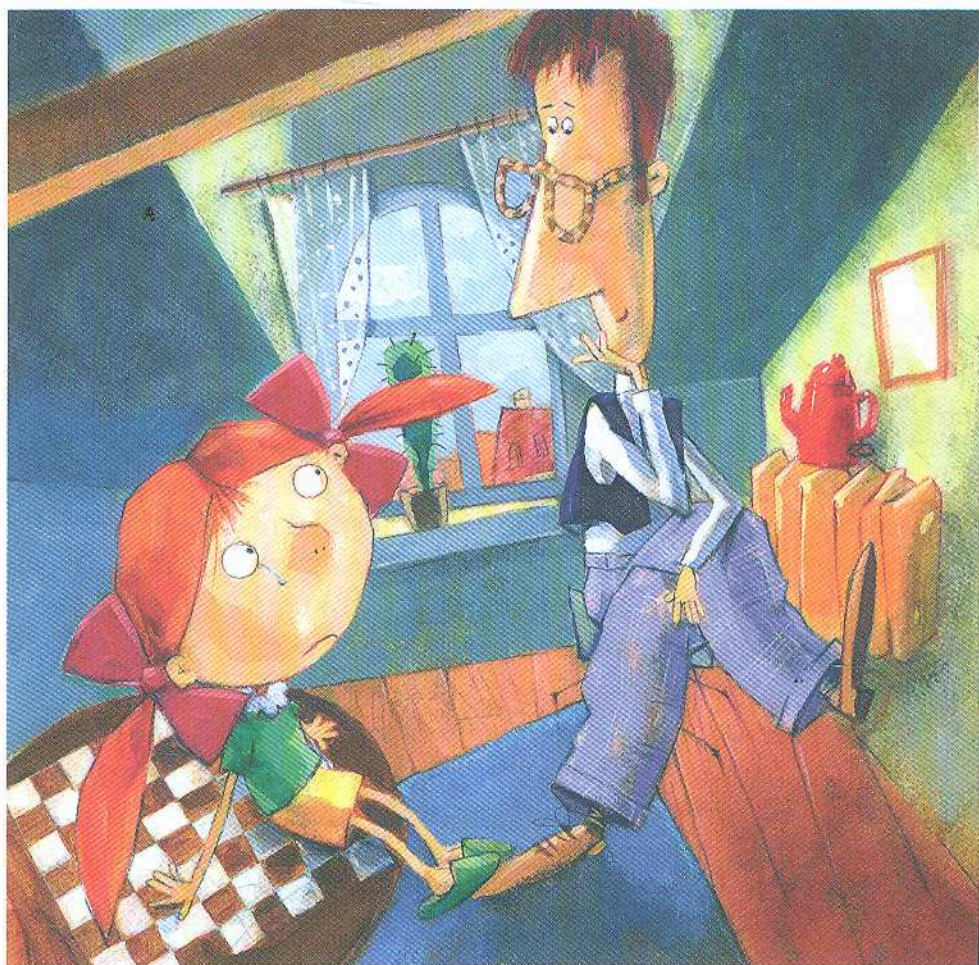

Загадка перша,

АБО ДЕ Ж МОЇ ШКАРПЕТКИ З ДЕЛЬФІНАМИ?

Детективна агенція «Рожеві окуляри» дуже маленька, на підвіконні у ній самотньо стоїть кактус (детектив Нишпорка не має жодної іншої зброї). Також у кабінеті є міні-столік з намальованою на ньому шахівницею, два розкладані крісла, як у рибалок, електрочайник, який, здається, зламався, бо вже зо два тижні детективу Нишпорці не вдавалося закип'ятити в ньому воду, і звісно ж сам детектив Нишпорка — власник і працівник агенції «Рожеві окуляри» в одній особі. І ніхто більше тут би не помістився — ну хіба що якби саме в той час детектива Нишпорки не було всередині (тільки тоді виникає питання, навіщо тому комусь сюди приходити?!). Але це не проблема, принаймні так вважає детектив Нишпорка, бо і так ніхто ніколи до нього не приходив — зазвичай він сам знаходить загадки, які настільки його цікавлять, що він неодмінно хоче їх розплутати.

Хоча... часом хтось все-таки стукає у пофарбовані рожевим кольором двері агенції; і найчастіше це діти — єдині, хто серйозно сприймає детектива Нишпорку. Так сталося і цього разу.

— Доброго дня... — прохлипала маленька заплакана дівчинка. — Мене звати...

— Тебе звати Зузя, — продовжив детектив Нишпорка. — І живеш ти на два поверхи нижче...

(Агенція «Рожеві окуляри» розмістилася на горищі старого будинку, де всі всіх знають.)

— Так... — знову схлипнула Зузя. — І в мене зникли шкарпетки з дельфінами...

Тільки тепер детектив Нишпорка зауважив, що Зузя стоїть у шльопанцях на босу ногу.

— І як же це сталося? — здивувався детектив. — Вони були на твоїх ногах, коли зникли?

— Ні... — шморгнула носом Зузя. — Я саме хотіла їх надягнути, а виявилось, що... вони зникли!

Детектив Нишпорка зрозумів: якщо він не зробить негайно хоч щось, то Зузя затопить сльозами весь будинок. Тому він хутенько втягнув живіт і запросив Зузю зайти — діти якимось боком тут ще вміщалися.

— Ці шкарпетки мені подарувала бабуся Дана... — Зузя ніяк не могла заспокоїтися. — З дельфінами... Мої улюблені... Я і вчора в них ходила, і позавчора в них ходила, і позапозавчора в них ходила... І сьогодні я теж хотіла в них піти, але вони... зникли! — Зузя аж зайшлася плачем.

Детектив Нишпорка розгублено дивився на дівчинку. Мабуть, це були насправді дуже гарні шкарпетки, якщо Зузя і вчора в них ходила, і позавчора в них ходила, і позапозавчора в них ходила, і сьогодні теж хотіла в них піти.

— Я вже все знаю! — детектив Нишпорка раптом підскочив на місці. — Ходімо!

Як виявилось, йти було зовсім близько. На самому горищі, якраз поруч з агенцією «Рожеві окуляри», був ма-

ленький коридорчик, а в коридорчику — двері до двох приміщень: одні двері закликали тих, кому треба було до «Туалету», а за іншими ховалася «Сушарня» — і саме до сушарні впевненим кроком рушив детектив Нишпорка. І тут, поміж білесенькими, мов сніг, простирадлами, поміж штанів, рукавів і шаликів висіли...

— Мої шкарпетки з дельфінами! — вигукнула Зузя.

— А ти плакала... — посміхнувся детектив Нишпорка. — Це, мабуть, усе твоя мама...

І знаєте що?

Він таки був правий.

Цікаво, а ти вгадаєш, як детектив Нишпорка здогадався, де треба шукати шкарпетки з дельфінами?